

Bianca den Outer

FOTO: ELSE KRAMER

Bianca den Outer is werkzaam als **adviseur op het snijvlak van zorg en overheid** en is co-founder van JB Lorenz, een collectief van zelfstandig professionals

‘Volle aandacht verzacht en geneest soms meer dan een medicijn kan doen.’

Onzekerheid is de enige zekerheid die we hebben

Dalweer voor de zevende keer mag ik een column voor dit mooie vaktijdschrift schrijven. Het jaar 2015 is voorbij gevlogen! Er gebeurde ook ontzettend veel in de zorg. We hebben een groot deel van zorgtaken gedecentraliseerd en de AWBZ is getransformeerd naar de Wet langdurige zorg. Daarnaast lijkt het gehele zorglandschap bezig te zijn met een herordening. We schalen zorg op: geboortezorg in ons land concentreert zich en ziekenhuizen fuseren. Maar we schalen ook weer af: zorgcoöperaties schieten als paddenstoelen uit de grond en steeds vaker wordt zorg multidisciplinair op wijkniveau georganiseerd.

Er gebeurt zoveel op alle vakgebieden binnen de zorg dat we de stroom van informatie nauwelijks kunnen verwerken. Laat staan dat er nog iemand is die de effecten van al die systeeminterventies kan inschatten. Onzekerheid is de enige zekerheid die we hebben. Maar er gebeuren veel mooie dingen voor wie het wil zien: nieuwe burgerinitiatieven in allerlei (zorg)vormen krijgen ruimte, steeds meer zorgprofessionals beslissen niet meer vóór mensen maar samen mét mensen. Steeds vaker wordt gekeken vanuit het perspectief van wat iemand nog wel kan in plaats van wat iemand niet kan. En er is steeds meer ruimte voor informeel leren en interprofessioneel leren, over en door schotten van opleidingen en opleidingsniveaus heen.

Deze laatste maanden van het jaar zijn traditioneel drukke maanden. In de hectiek van alledag is weinig tijd voor reflectie. De deadlines zijn krap en er worden strakke afspraken gemaakt met elkaar. In veel teams zie ik dat er zakelijke afspraken worden gemaakt: we spreken elkaar aan als het niet lukt deadlines te halen en we rekenen elkaar af op resultaten. En meer nog dan vorig jaar zie ik dat het emmertje bij veel mensen bijna vol

zit. Eigenlijk loopt het emmertje bij steeds meer mensen al bijna over. Het tempo ligt hoog en in combinatie met de druk op alle zorgprocessen lijkt het er soms op dat we elkaar uit het oog verliezen. Steeds vaker hoor ik mensen zeggen dat ze het gevoel hebben tekort te schieten, niet alleen ten opzichte van patiënten en cliënten maar ook ten opzichte van collega's.

Ik schreef eerder over samenwerking, innoveren, de rol van geld en de industrialisatie van zorg. Relevante thema's in een hectisch jaar. Maar zorg(en) voor en met anderen draait in de kern om tijd, liefde, aandacht en vakmanschap. Door tijd te nemen, komen we in verbinding met elkaar. De liefde voor je werk, de liefde voor mensen in een kwetsbare positie die zorg nodig hebben en de liefde voor mensen die je dierbaar zijn, maken het leven zinvol. En volle aandacht verzacht en geneest soms meer dan een medicijn kan doen.

Ik heb me voorgenomen in 2016 daarom ook te vertragen en niet alleen te versnellen. Mensen en collega's echt te spreken en niet alleen afspraken te maken. Ik neem me voor ruimte te nemen om te reflecteren en niet alleen vooruit te kijken. Tijd te nemen om te bepalen wat ik wil en niet alleen wat moet. En daarnaast gun ik het mezelf en collega's om te leren en te groeien in vakmanschap.

Wat zijn uw goede voornemens?